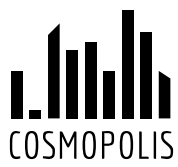


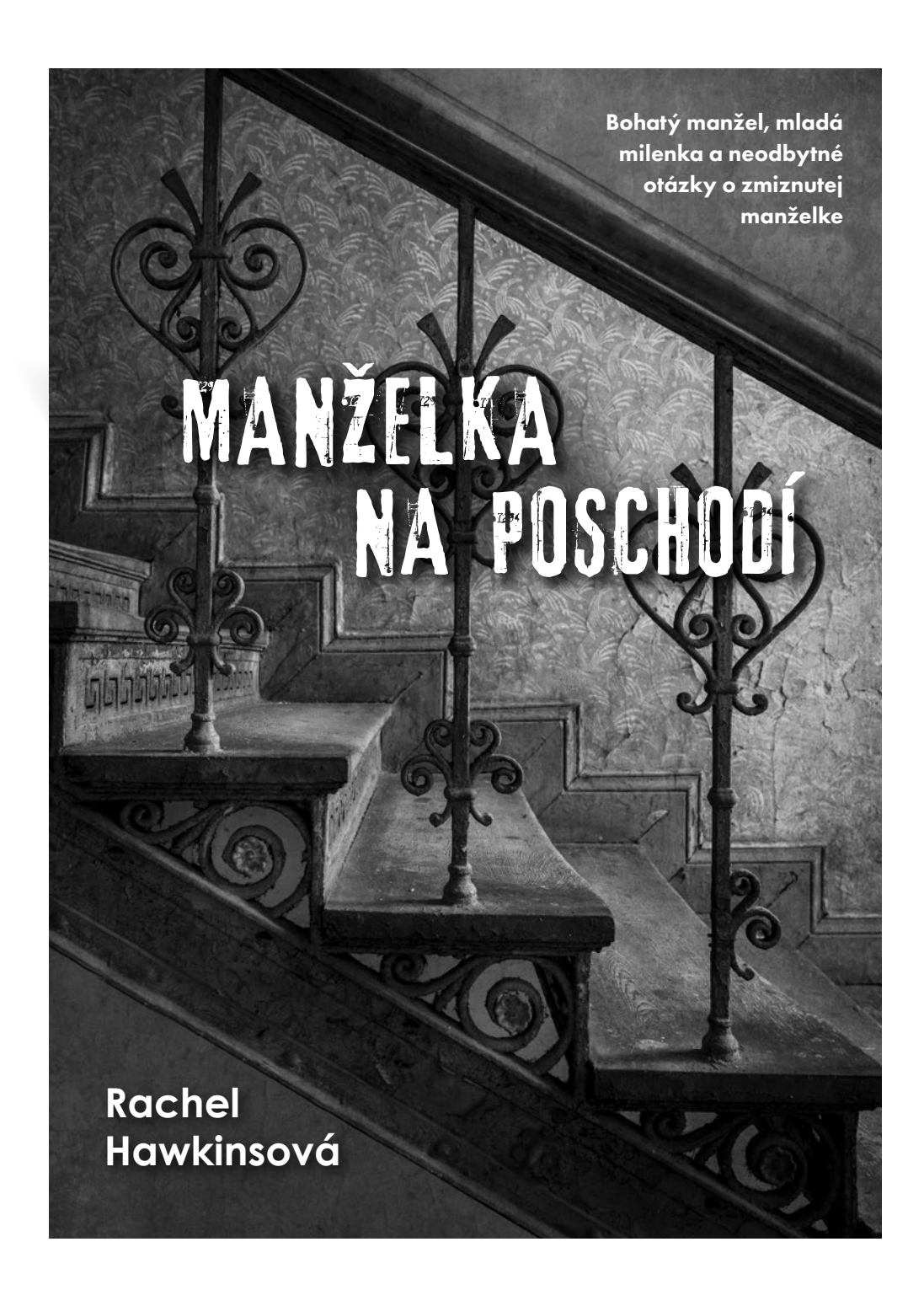
Bohatý manžel, mladá  
milenka a neodbytné  
otázky o zmiznutéj  
manželce

# MANŽELKA NA POSCHODÍ

Rachel  
Hawkinsová

  
COSMOPOLIS





Bohatý manžel, mladá  
milenka a neodbytné  
otázky o zmiznutéj  
manželke

# MANŽELKA NA POSCHODÍ

Rachel  
Hawkinsová

Rachel Hawkinsová  
**MANŽELKA NA POSCHODÍ**

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis  
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1  
www.grada.sk  
Tel.: +421 2 556 451 89  
ako svoju 95. publikáciu

Z anglického originálu *The Wife Upstairs*, vydaného vydavateľstvom St. Martin's Press,  
New York v roku 2021, do slovenčiny preložila Terézia Štubniaková.

Jazyková redakcia Anetta Letková  
Návrh a spracovanie obálky Martina Charvátová  
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová  
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2021  
Počet strán 336  
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Copyright © 2020 by Alloy Entertainment, LLC  
Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,  
Armonk, New York, U.S.A.  
Cover photo © Jaroslav Blaminsky / Trevillion Images

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021  
Translation © Terézia Štubniaková, 2021

**Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy**  
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy  
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe  
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.  
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-227-8 (ePub)  
ISBN 978-80-8090-226-1 (pdf)  
ISBN 978-80-8090-225-4 (print)

*Pre mamu, ktorá sa, chvalabohu,  
ničím nepodobá na matky v tejto knihe.*

Existujú dva druhy smrti. Tá skutočná a tá,  
o ktorej vedia ľudia.

- Jean Rhys, *Široké Sargasové more*

PRVÁ ČASŤ



**JANE**

# 1

## FEBRUÁR

Toto je azda ten najodpornejší deň na prechádzku.

Od rána leje ako z krhly a pre dážď sa moja cesta z Center Point do Mountain Brook zmenila na nočnú moru. Keď na príjazdovej ceste k Reedovcom vystúpim z auta, lemy nohavíc mám okamžite mokré a voda v teniskách mi na mramorovej podlahe v predsieni nepríjemne čvachtá.

Napriek tomu však pani Reedová drží v ruke Bearovu vôdzku a na tvári má výraz prehnaného súcitu, ktorým sa mi snaží dokázať, ako veľmi ľutuje, že ma v toto daždivé pondelkové ráno musí poslať von.

Práve to ju trápi zo všetkého najviac – aby som si všimla, ako veľmi ju to mrzí.

No aj tak to nič nemení na jej očakávaní.

So psami z Thornfield Estates chodím na prechádzky už takmer mesiac a veľmi rýchlo mi došlo, že tu všetkým záleží najmä na tom, ako čo vyzerá.

Pani Reedová *vyzerá* sklúčene. *Na pohľad* ju nesmierne mrzí, že sa v tento studený upršaný februárový deň musím ísť poprechádzať s jej kóliou Bearom.

Zdá sa, že sa o mňa naozaj úprimne zaujíma.

V skutočnosti to tak vôbec nie je, ale to je v poriadku.



Aj ona mi je ukradnutá.

A tak sa len usmejem a potiahnem si tmavozelený pršiplášť.

„Prišla som pripravená,“ poviem jej a vezmem si od nej Bearovu vôdzku. Stojíme vo vstupnej hale reedovského domu. Naľavo odo mňa je o stenu opreté veľké orámované zrkadlo, v ktorom vidím seba, pani Reedovú a Beara naťahujúceho sa k dverám. Pri zrkadle stojí stolík v štýle nedbalej elegancie so sklenenou miskou naplnenou aromatickými lupienkami. Vedľa nej sú pohodené kruhové diamantové náušnice. Pani Reedová ich tam hodila, keď sa minulú noc vrátila z jednej z benefičných akcií.

Všimla som si, že benefičné akcie sú tu veľkou vecou. Napriek tomu mi stále nie je jasné, pre koho na nich zbierajú peniaze. Pozvánky považujúce sa po kuchynských stoloch alebo pripevnené na dverách chladničiek sú zvyčajne zmesou bezvýznamných vzletných fráz. *Deti, týrané ženy, bezdomovci, sociálne znevýhodnení*: rôzne prikrášené verzie slova „chudobný“.

Ťažko povedať, ktorú z týchto skupín pani Reedová minulú noc podporovala, no ani to ma v skutočnosti nezaujíma.

Na tie náušnice sa radšej dlho nepozerám.

Zamávam pani Reedovej a s Bearovou zamatovou vôdzkou v ruke vyrazím na širokú prednú terasu postavenú z lakovaného betónu. Keď navlhne, v starých teniskách sa mi na ňom poriadne šmyka.

Počujem, ako sa za mnou zatvorí dvere, a premýšľam, čo asi pani Reedová robí, zatiaľ čo sa jej starám o psa. Vypije si druhú šálku kávy? Dá si k nej aj Xanax? Naplánuje ďalšiu benefičnú akciu?

Možno neskoré charitatívne raňajky s cieľom vyzbierať peniaze pre deti, ktoré sa ešte nikdy neplavili na jachte.

Dážď trochu ustal, no napriek tomu je vonku chladno a ja ľutujem, že som si nevezla rukavice. Ruky mám podráždené, popraskané a hánky červené. Medzi palcom a ukazovákom pravej ruky sa mi ešte

stále rozprestiera slaboružová popálenina, pamiatka na posledný pracovný deň v kaviarni *Roasted* v dedinke Mountain Brook.

V duchu si pripomeniem, že prechádzky so psami nie sú mojím vysnívaným povoláním, no aspoň mi pri ňom nehrozia popáleniny druhého stupňa.

Bear sa na vôdzke natahuje, očucháva každú poštovú schránku v dosahu a ja ho nechám, aby ma ťahal za sebou, zatiaľ čo sa viac zaujímam o okolité domy a ulicu ako o svojho zverenca. Za každým z týchto výstavných superdomov je trávnatý zadný dvor, takže nerozumiem, prečo ktorýkoľvek z ich majiteľov potrebuje platiť za to, aby sa mu niekto prechádzal so psom. Títo ľudia však slovo *potrebovať* nepoznajú. Oni veci *chcú*.

Práve o tom sú všetky tieto domy.

Pani Reedová s manželom žijú v Magnolia Court – dome s ôsmimi kúpeľňami, so siedmimi spálňami, obývačkou, rodinnou izbou, salónom na vrchnom poschodí a pracovňou. Z toho, čo som zatiaľ videla, sú všetky domy v Thornfield Estates rovnaké. Navštívila som štyri, pretože ak má jeden zo susedov človeka na prechádzky so psom, okamžite ho potrebujú – *chcú* – aj ostatní. Pracujem pre Reedovcov, ktorým sa starám o Beara, McLarenovci na Primrose Lane ma platia za to, aby som chodila von s ich dalmatínkou Mary-Beth. Ďalší sú Clarksovci na Oakwoode a ich shih-tzu Major a Colonel a len nedávno si ma najal aj Tripp Ingraham s domom na Maple Way, aby som brala na prechádzky Harper, labradora jeho zosnulej manželky.

V podstate to nie je zlá práca, určite lepšia ako obsluhovanie v *Roasted*. Tu sa mi ľudia aspoň pozerajú priamo do očí, hoci len preto, lebo predpokladajú, že ak budú „pomocníčku“ oslovovať krstným menom, nebudú ich považovať za úplných kreténov. „Jane je ako člen rodiny,“ určite vyhlasuje pani Reedová, kým si vo

vidieckom klube so súhlasne prikyvujúcimi priateľkami nalievajú ďalšiu Bloody Mary.

Mokrú tenisky pri každom kroku vŕzgajú a ja myslím na svoj byt a kuchyňu, do ktorej teraz pravdepodobne zateká. Tmavý zájdený sivý strop kontrastuje so zvyškom zájdených sivých stien. Byt je lacný a nenachádza sa v najhoršej časti mesta, no niekedy mám pocit, že žijem v betónovej škatuli. Nech sa ho snažím akokoľvek oživiť, či už plagátmi z Targetu, alebo peknými obliečkami z lacného obchodu s textilom, sivú nikdy neporazím.

V Thornfield Estates ošumelé farby nenájdete.

Trávnik je tu v každom ročnom období zelený a všetky domy majú na oknách črepníky alebo debničky s kvetmi, prípadne pred nimi stoja obrovské kríky obsypané farebnými kvetmi. Okenice sú svetložlté, tmavomodré, karmínové alebo smaragdové. Ak sú sivé, sú jemné a elegantné – holubicové, ako ich raz nazvala pani Reedová. Dokonca aj počas daždivého dňa, akým bol ten dnešný, sa zo všetkých strán ozýva šum neutíchajúcej aktivity záhradníckych služieb, čističov kobercov a prichádzajúcich a odchádzajúcich dodávok upratovacích služieb.

Bear zastane, aby ocikal obrubník, a ja si voľnou rukou potisnem z čela kapucňu, pričom mi po krku stečie pramienok studenej vody. Bunda je stará a švík na ľavej strane roztrhnutý, no neviem sa prinútiť do toho, aby som si kúpila novú. Považujem to za zbytočný výdavok. Občas mi napadne, či by si tu niekto všimol, keby sa mu stratila stará nepremokavá bunda.

*Príliš veľké riziko*, napomeniem sa, no aj napriek tomu naďalej premýšľam o tom, aké by to bolo prechádzať sa tadiaľto v niečom peknom a elegantnom, niečom, z čoho by mi po chrbte nestekala studená voda. Spomeniem si na bundu značky Burberry, zavesenú pri dverách v dome pani Clarkovej.

*Ani na to nepomysli.*

Namiesto toho sa mi v hlave vynoria náušnice pani Reedovej. Keby sa stratili obidve, bolo by to podozrivé. No čo ak by zmizla len jedna? Jedna mohla pokojne spadnúť zo stolíka. Nieкто ju mohol zašliapnuť do koberca vo vidieckom klube alebo mohla ostať zabudnutá niekde vo vrecku.

Bear zastane, aby oňuchal ďalšiu schránku. Tentoraz ho potiahnem a vyberiem sa k svojmu najobľúbenejšiemu domu.

Nachádza sa na konci slepej uličky, ďalej od cesty ako ostatné domy, a je jedným z mála, do ktorého sústavne neprúdia davy ľudí. Trávnik predného dvora je rovnako zelený ako všetky ostatné v tejto štvrti, no je o niečo zarastenejší, a pekné rozrastené fialové kríky teraz pokrývajú okná na prvom poschodí.

Je to najväčší dom v okolí, ťahá sa do výšky a tvoria ho dve obrovské krídla. Na prednom trávniku stoja dva vysoké rozkošatené duby. Očividne je starší ako okolité domy, pravdepodobne prvý, ktorý tu postavili.

Pre jednotvárnosť Thornfield Estates sa vám všetky domy nakoniec zlejú do jedného. Páči sa mi to – krásna machuľa je vždy lepšia ako depresívna monotónnosť štvrte, kde sa nachádza môj byt –, no tento dom je iný. Stojí opustený na konci slepej uličky a akoby ma k sebe stále priťahoval.

Zostúpim z chodníka a prejdem do prostriedku cesty, aby som sa naň mohla lepšie pozrieť.

Nikdy tu nie je veľmi rušno, a tak mi vôbec nenapadne, že stáť uprostred cesty asi nie je najlepší nápad.

Auto najskôr začujem a až potom ho uvidím, no napriek tomu ostanem stáť na mieste a neskôr, keď si na tú chvíľu spomeniem, premýšľam, či som nejakým spôsobom tušila, čo sa stane. Akoby všetko v mojom živote smerovalo práve k tomuto miestu, k tomuto domu.

K nemu.

## 2

Takmer všetky autá v Thornfield Estates sú rovnaké. Vždy je to nejaká verzia luxusného SUV. Sú pohyblivými verziami okolitých domov – nápadne drahé a príliš veľké. Už si ich viac nevšímam, registrujem ich len ako zlatisté alebo tmavomodré tanky brázdiace široké ulice.

Auto, ktoré sa na mňa vyrútilo z príjazdovej cesty môjho obľúbeného domu, však nie je SUV. Je to športiak, starší typ s burácajúcim motorom, a vďaka svojej žiarivo červenej farbe pôsobí v tento daždivý deň ako otvorená rana.

Kým sa k nám obrovskou rýchlosťou približuje nárazník auta, Bear sa postaví na zadné nohy, zašteká a ja sa s prstami zamotanými vo vôdzke snažím uhnúť z cesty.

Mokrý asfalt je šmykľavý, a to ma pravdepodobne zachráni, pretože vo chvíli, keď spravím krok dozadu, pošmyknem sa a pristanem na zemi tak prudko, až mi sklapnú zuby. Kapučňa mi padne na oči, takže okrem tmavozelenej samolepky nevidím nič, no zato počujem zaškrípanie brzd a potom slabé praskanie kovu. Bear šteká a šteká a neustále nervózne poskakuje, pričom sa mi jeho vôdzka bolestivo zarezáva do zápästia.

„Pre Kristove rany!“ začujem mužský hlas a konečne sa mi podarí odhrnúť kapučňu.

Zadná časť krásneho auta sa teraz opiera o jednu z vyčákaných pouličných lúčnych lámajúcich cestu. Vozidlo nešlo príliš rýchlo, no

bolo také ľahké, že kov sa okamžite pokrčil ako papier. Vyschne mi v ústach a srdce mi búši ako splašené.

Doriti, doriti, doriti!

Také auto stojí viac, ako väčšina ľudí zarobí za celý rok. Aby som si nasporila aspoň na zálohu, musela by som pracovať v kaviarni celé veky a teraz je to auto spolovice zošrotované iba preto, lebo som zo stredu cesty zízala na dom jeho majiteľa.

Dvere na strane vodiča sa otvoria a ja sa konečne prinútim pozrieť na muža, ktorý tam stojí s jednou rukou prehodenou cez vrchnú časť dverí.

Nevyzerá ako ostatní chlapi z Thornfield Estates. Tí nosia polo-košeľe a kaki nohavice a dokonca aj tí mladí v dobrej fyzickej kondícii mi pripadajú ako mäkkýši. Ovisnuté brady alebo bruchá, ktoré im jemne pretekajú ponad drahé kožené opasky.

Na tomto mužovi nie je nič ovisnuté a nič mu nikde nepreteká. Má na sebe rifle a topánky, ktoré majú vyzeráť obnosene, no napriek tomu mi je jasné, že sú drahé. Všetko na ňom vyzerá draho, dokonca aj jeho pokrčená biela košeľa.

„Si v poriadku?“ opýta sa, kráčajúc ku mne. Napriek tomu, že prší, má na očiach slnečné okuliare a ja v nich vidím odraz svojej bledej oválnej tváre kontrastujúcej s tmavozelenou kapucňou.

Keď si okuliare zloží a zavesí si ich za golier košeľe, oči má nekončne modré. Pozrie sa na mňa a nad koreňom nosa sa mu objavia tri jemné vrásky.

Už dávno sa na mňa nik nedíval s takým záujmom, a práve to na mňa pôsobí ešte príťažlivejšie než jeho pekné oblečenie, úžasné auto a dokonalá stavba tela.

Kým sa staviam späť na nohy, kývnem na neho a potiahnem za vŕdzku, aby som pritiahla Beara bližšie.

„V poriadku,“ odpoviem mu. „Nemala som stáť uprostred cesty.“

Nadvihne kútik úst a odhalí tak jamku na líci. „Ja som nemal vyletieť z príjazdovej cesty ako namydlený blesk.“

Potom sa nakloní dopredu a poškrabe Beara medzi ušami. Pes sa pri jeho dotyku s vyplazeným jazykom zavrtí.

„Ty budeš asi tá nová psia pestúnka, o ktorej tu všetci tak nadšene hovoria,“ povie a ja si odkašlem a cítim pri tom, ako sa mi do líc nahrnie krv.

„Áno, to som ja,“ odvetím a on čaká, nespúšťajúc zo mňa oči. „Jane,“ vyhrknem. „To je... Jane, tak sa volám.“

„Jane,“ zopakuje. „V poslednom čase nestretávam veľa ľudí s menom Jane.“

Neprezradím mu, že to nie je moje pravé meno, ale meno mŕtveho dievčaťa, ktoré som poznala v druhom, teraz už taktiež mŕtvom, živote. Moje skutočné meno je rovnako nudné, no s tým sa pravdepodobne stretáva častejšie ako s menom Jane.

„Ja sa volám Eddie,“ predstaví sa mi a ja prijmem podávanú ruku a potrasiem mu ňou. Celý čas si pritom uvedomujem, aká musí byť vlhká, a to, že mám na mäkkom mieste pod palcom ešte stále nalepený štrk z cesty.

„V poslednom čase nestretávam veľa ľudí s menom Eddie,“ poviem a on sa zasmieje. Sýty, hrejivý zvuk, pri ktorom mi prebehne po chrbte príjemné šteklenie.

A možno práve preto súhlasím, keď sa ma opýta, či chcem zájsť k nemu na kávu.

# 3

Zblízka vyzerá dom ešte pôsobivejšie ako z ulice. Vchodové dvere sa ťahajú do výšky a stáčajú do oblúka. Masívne dvere sú charakteristickou črtou všetkých domov v tejto štvrti. Tie kúpeľňové u Reedovcov majú najmenej dva a pol metra, čo pridáva aj najmenej miestnosti v dome na dôležitosti a impozantnosti.

Eddie nás s Bearom zavedie dovnútra. Pes sa pri vstupe okamžite otrasia a pokropí mramorovú dlážku kvapôčkami vody.

„Bear!“ napomeniem ho, poťahujúc za obojok, no Eddie len pokrčí plecami.

„Podlaha je o chvíľu suchá, všakže, chlapče?“ Opäť potľapká psa po hlave a naznačí mi, aby som ho nasledovala.

Na pravej strane chodby stojí masívny stôl – viac mramoru, viac tepaného železa – s naaranžovanou kvetinovou výzdobou. Keď okolo neho prechádzam, prstami sa dotknem najbližšieho lupienka.

Na dotyk je studený, hodvábný a trochu vlhký, takže nie je umeľý, a ja premýšľam, či si on, alebo jeho žena – samozrejme, že je ženatý – nechávajú každý deň nosiť čerstvé kvety.

Chodba vedie do priestranej obývačky s vysokým stropom. Očakávam neutrálne tvary a nevýrazné farby ako u Reedovcov, no nábytok, na ktorý sa pozerám, hrá odvážnymi farbami a vyzerá pohodlne. Stoja tu dva tmavočervené gauče a tri vysoké kreslá



s výraznou potlačou, a hoci nie sú súčasťou súpravy, nejakým spôsobom sa k sebe hodia. Svetlé drevené podlahy zdobia farebné koberečky.

Dve vysoké lampy vrhajú na podlahu lúče teplého svetla a kozub lemujú vstavané police s knihami.

„Máte knihy,“ poviem a Eddie zastane a s rukami vo vreckách a nadvihnutým obočím sa ku mne otočí.

Ukážem hlavou na police prekypujúce knihami v pevnej väzbe. „Ja len, že... mnohé z týchto domov majú police, no zvyčajne na nich nevidam knihy.“ Reedovci majú na svojich vstavaných policiach pár zarámovaných fotografií, nejaké zvláštne vyzerajúce vázy a množstvo voľného miesta. Clarksovci uprednostňujú porcelánové taniere na malých stojanoch s divnou striebornou miskou.

Eddie sa na mňa ešte stále díva a ja z jeho výrazu nedokážem nič vyčítať. „Si pozorná.“

Nie som si istá, či to mal byť kompliment, a odrazu si prajem, aby som nič nepovedala.

Zadívam sa na rad okien s výhľadom na zadný dvor. Rovnako ako trávnik pred domom, aj tento je zarastenejší ako ostatné trávniky v susedstve. Tráva je vyššia, kriky nezastrihnuté, no vyzerá oveľa krajšie ako všetky ostatné, ktoré som tu doteraz videla. Zadná záhrada prechádza do lesa s vysokými stromami týčiacimi sa k oblohe.

Eddie nasleduje môj pohľad. „Kúpili sme aj niekoľko parciel za naším pozemkom, aby sme sa nikdy nemuseli pozerat' na zadnú stenu iného domu,“ povie. Stále drží v ruke kľúče od auta a neustále nimi štrngá. Nervózny pohyb, ktorý sa k nemu vôbec nehodí.

Premýšľam nad tým, čo práve povedal – *my*.

Nemala by som byť sklamaná. Je to hlúpe. Muž ako on predsa nemôže byť slobodný. V Thornfield Estates nie sú žiadni slobodní

muži, teda okrem Trippa Ingrahama, a aj ten je vdovec. Toto nie je miesto pre slobodných mužov.

„Je to tu pekné,“ skonštatujem. „Pokojné.“

*Osamelé*, pomyslím si, no nevyslovím to nahlas.

Eddie si odkašle, odvráti sa od okna a zamieri do kuchyne. S kvapkajúcim kabátom a Bearom za päťami ho nasledujem.

Kuchyňa je rovnako veľkolepá ako zvyšok domu. Dominujú jej obrovská chladnička z nehrdzavejúcej ocele, tmavý žulový ostrovček a nádherné krémové skrinky. Všetko tu žiari, dokonca aj muž stojaci pred kávovarom Keurig s kapsulou v ruke.

„Akú kávu piješ?“ opýta sa ma otočený chrbtom a ja sa pevne zvierajúc Bearovu vôdzku opriem o stoličku.

„Čiernu,“ odpoviem. Pravda je, že mi čierna káva nechutí, no v kaviarni je to vždy najlacnejšia možnosť, a tak som si na ňu časom zvykla.

„Vidím, že nie si žiadna padavka.“

Eddie sa na mňa ponad plece usmeje. Má neskutočne modré oči a mňa opäť obleje horúčava.

*Ženatý*, pripomeniem si.

No keď mi podáva šálku kávy, pozriem sa mu na ruky. Jemné prsty s čiernymi chlpkami na hánkach a starostlivo upravené nechty.

Žiadny prsteň.

„Porozprávaj mi trochu o sebe, Jane, dievča na prechádzky so psami,“ povie a obráti sa, aby si pripravil vlastnú šálku kávy. „Si z Birminghamu?“

„Nie.“ Pofúkam si kávu. „Narodila som sa v Arizone a až do minulého roka som väčšinou žila na západe.“

Pravda, hoci trochu povrchná: môj obľúbený spôsob, ako vysvetliť novým ľuďom, odkiaľ pochádzam.

Eddie vyberie hrnček spod kávovaru, otočí sa ku mne a oprie sa o kuchynskú linku. „Čo ťa sem priviedlo?“

„Mala som chuť na niečo nové a kamarát zo školy mi ponúkol izbu v jeho byte.“

Ak chcete, aby boli vaše klamstvá dôveryhodné, musíte do nich vložiť kúsok pravdy. Práve na tú sa ľudia sústredia, a tak budú aj vaše klamstvá pôsobiť ako pravda.

*Mala som chuť na niečo nové.* Áno. Pretože som potrebovala ujsť od niečoho starého.

*Kamarát zo školy.* Chlapík, ktorého som stretla v jednom zo sociálnych zariadení po tom, čo som musela odísť od pestúnskej rodiny.

Eddie prikyvuje, odpije si z kávy a ja potláčam nutkanie pomrviť sa na stoličke a opýtať sa ho, prečo ma priviedol do tohto domu, aby sa so mnou mohol porozprávať o ničom, kde je jeho žena a prečo nie je v práci alebo kdekoľvek inde, kde sa dnes ráno tak veľmi ponáhľal.

No vyzerá to tak, že ho celkom teší sedieť so mnou v kuchyni, popíjať kávu a pozeráť sa na mňa, akoby som bola hádanka, ktorú musí rozlúštiť.

Nemôžem si pomôcť, ale mám pocit, akoby som si dnes ráno udrela hlavu o chodník a preniesla sa do nejakej alternatívnej reality, v ktorej má o mňa záujem bohatý fešák.

„A čo ty?“ opýtam sa. „Pochádzaš z Birminghamu?“

„Moja manželka pochádzala z Birminghamu.“

*Pochádzala.* To slovo. Ten slovesný čas sa mi zasekol v mysli.

„Ona, ehm. Vyrastala tu a chcela sa vrátiť späť,“ pokračuje a prstami bubnuje po hrnčeku, rovnaké gesto, aké som si všimla na ulici. Potom hrnček položí a s prekříženými rukami sa oprie o ostrovček pred sebou.

„Bývaš v Mountain Brook?“ je zvedavý a ja nadvihnem obočie, čo ho rozosmeje. „Zašiel som príliš ďaleko? Krížový výsluch?“

Pravdepodobne, no napriek tomu sa mi páči, že má o mňa niekto skutočný záujem. Nie predstieraný, silený záujem ako pani Reedová, no úprimný, nehraný. Okrem toho budem radšej u neho v kuchyni popíjať kávu, ako mokrúť vonku s Bearom.

Prstom prejdem po zlatej žilke v mramore. „Tak trochu. Len pár centimetrov za hranicu.“

Opäť sa usmeje a ja pocítim mravčenie na chrbte. „Pár centimetrov, to nie je až také zlé.“

Tiež sa usmejem a trochu sa uvoľním. „A odpoveď je nie. Nebývam v Mountain Brook. Byt môjho kamaráta sa nachádza v Center Point.“

Center Point je škaredé malé mestečko, vzdialené približne tridsať kilometrov od Mountain Brook. Kedysi sa považovalo za predmestie rýchlo sa rozrastajúceho Birminghamu, no teraz je plné obchodných centier a reštaurácií s rýchlym občerstvením. Ešte stále sa tam dajú nájsť pekné štvrte, no v porovnaní s Thornfield Estates je to iná planéta. Z výrazu na Eddieho tvári usudzujem, že si myslí presne to isté.

„No dokelu!“ zhodnotí, kým sa vystiera. „To je odtiaľto poriadna štreka.“

Má pravdu a moje staré auto to už asi dlho nevydrží, no napriek tomu som rada, že môžem na chvíľu zanechať za sebou šed' toho miesta a vymeniť ju za dokonalé trávniky a tehlové domy. Uvedomujem si, že by bolo pravdepodobne rozumnejšie nájsť si prácu v Center Point ako John, no keď som sa tam nasťahovala, okamžite som rozmýšľala, ako odtiaľ uniknúť.

Takže mi dlhá cesta autom vôbec neprekáža.

„V Center Point nebolo veľa pracovných príležitostí,“ odpoviem. Ďalšia polovičatá pravda. Pracovných príležitostí bolo neúrekom – pokladnička v Dollar General, pokladnička vo Winn-Dixie,